

gost de l'Anoia al peu de Martorell.

En fi un derivat, NP, amb singular sufix, en llocs i temps arcaics 859: «Atto, *Micarro*, Odecharius et sayone Bardina», doc. pallarès (col·le. Moreau II, 22). 962: *Micarro* (Abadal, *P. i R.* 316). 1013. «Oriolus filio *Micharro* visor fuit» (M. Duque, *Ovarra* 20.35) I, declinat a la manera dels NPP germànics: *Micarroni*, en doc. d'Alaó, data. 962, *P. i R.* 188.

Recordem els nombrosos mots prussians terminats en -ay (p.ex. *broakay* 'bruch' etc. (Elbing, 480), la terminació adv. del gr. *πάλαι* i els casos de -AI recollits per Holder III 525.

Micrent, V. *Maclet* *Midara*, V. *Madara* *Midé*, V. *Medir* *Mieres*, V. *Mill*

MIG, MITJA, MITGES

Dono només explicacions selectes dels NLL compostos i derivats d'aquests adjectius.

De vegades com en les frases *a mitja costa*, *a mitja altura*, *a mig aire*, no significa partició en dos, sinó situació enmig; expressió molt descabdellada en llatí: *in medio praelio*, *in medias res*, etc. D'aquí «en Mitjavila» aplicat a un barri intern de la vila (per oposició a *Capdevila*, *Sòl-de-vila*): aquest és el sentit del basc *Iriarte*, i de noms d'altres llengües rom., com fr. *Mianville*, com observa Mitxelena (*Fo. Li. Va.* 42, n. 23) a propòsit de la frase *in medio campo* que es troba molt sovint en antics docs. de Navarra (com un de l'a. 1242). És popular en el nostre català dir «la mitja part» per 'intermedi' en una funció teatral, un concert, etc.

Molt freqüents en la nostra top., els noms on indica un lloc que tot essent, normalment, doble o parell, apareix només en un costat, com incomplet. *Carrer de Mitja-Galta* per a un que està edificat en un sol costat (p. ex. a Valls, XLVI 11.8, a Alginet XXX 187.7, la Vila Joiosa, XXXV, 129.20...) i fins en els suburbis de Bna. Expressions comparables. *Carrer de Mitj' aurella* a la Torre de les Maçanes (XXXV, 75, 23). Pont de *Mitjacaça*, te. Bocairent (XXXIV, 59. 1): crec que perquè econòmicament no donaren als pilars tota l'alçada desitjable, i quedà com un xicot amb les mitges a garró. Altres vegades indica valor mitjà: Racó de *Mitjavida* te. Gaianes (XXXIII, 146. 12): poc fèrtil, a penes dóna per viure. La *Mitja Llegua*, cases a mitja llegua del poble (prop de Benidorm) etc.

Pl. *Mitges-Aigües*, al te. d'Aós (XXXVII 162. 9) pot indicar lloc on es produeix l'aiguabarreig de dues rieres o rius, com en els NLL cast. *Aguamestas* o *Las Mestas* (A.) MĪXTAS (*DECH*, s.v. *mexclar*, *mecer*), o *Las Juntas*; nom comparable al de *Tramesaigües* o *Entr'ames-aigües* (INTER AMBAS AQUAS), a Andorra, a

la Vall d'Aura etc., ll. INTERAMNES; (IN)FRA AMBAS AQUAS > ross. *Frames-aigües* te. Sureda (XXV, 33.7) etc... O amb omissió o aposiopesi: *Les Miges*, veinat en el riberal del te. d'Adri i Biert (Gir., XLIV.126).

Mitges en diversos llocs ve a tenir un valor quasi adverbial, com quan diem *fer una cosa a mitges* 'participant-hi dues persones, a dues parts'. És el valor que té en el nom d'una vasta comarca de l'alta vall de Boí, afl. esq. del capdamunt de la vall de Sant Nicolau que es troba a la partió de termes amb el d'Espot i per tant hi tenen dret *a mitges* els pastors dels dos termes (*TVBoí*, II, 6): encara que no es pronuncia així, molts escriuen correctament *Coma d'Amitges*, nom i concepte que es repeteix en altres 15 valls pirinenques: Prat de *Mitges* a Cerdanya, te. d'Ur però ja a prop del d'Enveig (XXXIII, 65.21). La Buiga de *Mitges*, te. de Romadriu però cap al de Montanartró (XXXVII, 27.2).

En adjectius derivats, es tracta en part del mateix, si bé de vegades hi ha al·lusió a la mitja-part que rep un masover o altre cultivador en els productes: allò en *Les Migenques* pda. de Pallerols del Cantó (XXXVII, 1.5). *Migera* veral del te. d'Onda (J.B. Porcar, *BSCC* XIV, 85); més aviat això, en el Mas del *Mitgeret* te. Valls (XLVI 404.43).

Migdia. Pot indicar la situació o obertura de cara al Sud. Així la grandiosa clotada que migparteix la muntanya de Montserrat naixent al peu O. de Sant Jeroni i davallant cap als Brucs, oberta cap al Sud. Però en molts llocs al·ludeix a un indret on el moviment del Sol marca l'hora de les 12: així la Roca de *Migdia* te. de Rossell, no és pas al Sud, sinó al costat oposat, formant trifini amb Bel i el Bellestar (XXVII 12.15, 119.5), però l'ombra que projecta assenyala el punt de les 12. Anàlogament el *Pui de Migdia* a la vall de Cardós, en te. d'Arrós, damunt d'Esterri de C. (1934, Ll. 18, p. 89). El Tossal de *Migdia* te. de Laguar (XXXIV, 15, 22). Recordem la polèmica entre pireneistes francesos (en la qual no ens escau d'entrar) sobre si el nom dels dos Pics de Midi o *du Midi* d'Ossau i de Bigorra, deuen llur nom a l'una o a l'altra causa.

Migjorn indica el punt cardinal, més que l'hora, amb rares excepcions (potser n'és una, cf. supra, la Roca de *Migjorn*, te. Xert, XXVII, 31.25?).

A Menorca, *Es Migjorn* serveix per designar el conjunt de terres de l'illa que aboquen aigües a la seva costa meridional, des de St. Climent, al Sud de Ciutadella: de la fraseologia que ens en dóna exemple, transcriu del *Folklore Men.* de Camps i Mercadal: «Biniquadrell comprenia ses terres que entre Binigaus i Deyà, hi ha des des Puig Gros de F.R. fins a la *mar de Migjorn* --- hi vivia *En Pedrola*, des de la punta de St. Agustí tenia Sa Torra de Biniquadrell i 4 llocs, Sta. Clara, Sta. Mònica, St. Agustí, Sa Coma d'En Pedrola ---» (Id. 73,74, 76).